

[Fogh Rasmussen]

mel socialistisk teori, der blev undervist i for år tilbage. Teorien er for længst død i udlandet. Jeg ved godt, den stadig væk overlever i nogle enkelte elfenbenstårne og nicher her i landet, men omverdenen har for længst erkendt, at der ingen positiv beskæftigelsesvirkning er i at øge de offentlige udgifter, for den krone, man giver ekstra ud det ene sted, skal tages ind det andet sted. Derfor sker der alene det, at den offentlige sektor bliver større, og den private sektor bliver mindre. Og det er jo også det, hr. Jes Lunde ønsker, og det er derfor, hr. Jes Lunde ønsker at holde liv i denne forældede teori.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er glad for, at hr. Fogh Rasmussen bekræftede, at det var en del af hans økonomipensum på cand.oecon.-uddannelsen. Jeg kan forstå, at hr. Fogh Rasmussen nu mener, at alle de økonomer, som har udtænkt den slags tanker lige fra Keynes og fremefter, er socialister. Det ved jeg ikke hvad Keynes måtte mene om, men i hvert fald står det tilbage, at vores målsætninger ikke er specielt at reducere den private sektor. Vores målsætning er heller ikke specielt at øge den offentlige sektor.

Vores målsætning er såmænd bare at få løst nogle problemer, at få uddannet noget mere kvalificeret arbejdskraft i Danmark, at få afskaffet ventelister på sygehusene, at få løst miljøproblemer osv. Så er vi fordomsfrie over for, hvilken sektor der gør det. Det skal bare gøres billigst muligt og med størst mulig effekt på miljøet og arbejdsløsheden. Der står vi så heldigvis friere i vores valg af værktøj, end Venstre gør, som er fastfrosset i nogle ideologiske forestillinger, hvor alt er skidt, hvis det foregår i den offentlige sektor. Det synes jeg er synd for Venstre, men det er deres problem.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg skal undskylde over for hr. Arne Melchior, at jeg ikke fik svaret på spørgsmålet om konvergenskriterierne. Såfremt de opfyldes, og hvis man dermed kan etablere den tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union, er det så ikke en fordel for alle, spørger hr. Arne Melchior, at gå ind i den.

Til det må jeg sige: Ud fra nogle teoretiske betragtninger – ja. Men ud fra en politisk betragtning er det altså et andet spørgsmål. Poli-

tik er ikke altid at følge det, der er rigtigt teoretisk, apropos den tidligere diskussion fra talerstolen her.

Over for fru Anne Birgitte Lundholt vil jeg understrege, at jeg synes, det er en utrolig værdiladet og i virkeligheden ikke seriøs måde at diskutere på at slynge i hovedet på én, at regeringen bluffer vælgerbefolkningen. Regeringen bluffer ikke vælgerbefolkningen. Regeringen lægger sin politik frem, og der er ikke nogen – heller ikke fru Anne Birgitte Lundholt – der er i stand til med seriøsitet i stemmen at sige, at det ikke er rigtigt, at ledighedens stigning er stoppet. Er det ikke rigtigt, at det af nationalregnskabstallene, som vi fik forleden dag, for tredje kvartal fremgår, at der er en stigning i beskæftigelsen på 3.000 i den private sektor fra andet kvartal til tredje kvartal?

Der er sket et skift. Regeringen har efter jaet den 18. maj ønsket at fremlægge en samlet økonomisk politik, der kunne sparke den økonomiske aktivitet i gang, fjerne nogle barrierer, som på mellemlang sigt ville forbedre strukturerne både i økonomien og på arbejdsmarkedet, og vi har ingen som helst grund til at skjule effekten af den.

Jeg vil ikke misbruges af hr. Fogh Rasmussen, der siger, at jeg endelig bekræfter de tal, hr. Fogh Rasmussen lagde frem. Jeg har sagt, at jeg går ind for den måde at stille tallene op på. Men det, der mangler i den måde at stille det op på, er jo, at havde den nye regering ikke gjort noget, så havde vi været oppe imod en arbejdsløshed, der ville stige nøjagtig, som den har gjort igennem de sidste par år under den tidligere regering, med 20.000 om året. Vi ville nå op på noget, der hed 370.000 arbejdsløse. Det kommer vi ikke. Vi kommer ned.

Når hr. Fogh Rasmussen gentagne gange siger, hvad Venstres mål er, og hvad Venstre ikke har kunnet komme igennem med, bl.a. fordi man ikke havde rent flertal, er det i andre sammenhænge Venstres og hr. Fogh Rasmussens store fornøjelse at hævde, at når renten er faldet, og når tingene i øvrigt arter sig så udmærket, som de gør, er det på trods af regeringens økonomiske politik. Så er det 10 års borgerlige regeringer, der har sørget for, at forudsætningerne for rentefaldet er til stede.

Jeg vil gøre opmærksom på, at hverken De Konservative eller Venstre klarede sig alene igennem 1980'erne fra 1982 og til nu. De sad